

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul XIV — Nr. 751

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Mărti, 15 octombrie 2002

SUMAR

	Pagina	Nr.	Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 204 din 4 iulie 2002 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 50 alin. 1 lit. d) din Decretul nr. 244/1978 privind regimul metalelor prețioase și pietrelor prețioase	1-3		
Opinie concurentă.....	3-4		
Decizia nr. 224 din 10 septembrie 2002 privind excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 52 alin. (1) lit. u) și alin. (2) lit. f) din Legea nr. 521/2002 privind regimul de supraveghere și autorizare a producției, importului și circulației unor produse supuse accizelor	4-6		
Decizia nr. 225 din 10 septembrie 2002 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 168 alin. (3) și (4) și ale art. 180 alin. (2), (5) și (6) din Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale	6-8		
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE			
		1.219. — Ordin al ministrului lucrărilor publice, transporturilor și locuinței privind certificarea unor categorii de tehnică aeronautică și autorizarea Aeroclubului României pentru atestarea unor categorii de personal aeronautic civil navigant.....	8-10
		1.346. — Ordin al ministrului lucrărilor publice, transporturilor și locuinței pentru aprobarea Ediției nr. 2/2002 a Reglementării aeronautice civile române privind înmatricularea aeronavelor civile/RACR — 47	10-11
REPUBLICĂRI			
		Legea nr. 129/1998 privind înființarea, organizarea și funcționarea Fondului Român de Dezvoltare Socială.....	11-16
		★	
		Rectificări.....	16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 204

din 4 iulie 2002

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 50 alin. 1 lit. d) din Decretul nr. 244/1978 privind regimul metalelor prețioase și pietrelor prețioase

Nicolae Popa — președinte
Costică Bulai — judecător
Nicolae Cochinescu — judecător
Constantin Doldur — judecător
Kozsokár Gábor — judecător
Petre Ninosu — judecător
Șerban Viorel Stănoiu — judecător
Lucian Stângu — judecător
Ioan Vida — judecător
Nicoleta Grigorescu — procuror
Mihaela Senia Costinescu — magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 50 alin. 1 lit. d) din Decretul nr. 244/1978, excepție ridicată de Alin-Constantin Puțan în Dosarul nr. 38/2002 al Judecătorei Giurgiu.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată, considerând că textele de lege criticate nu contravin Constituției.

CURTEA

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 5 martie 2002, pronunțată în Dosarul nr. 38/2002, **Judecătoria Giurgiu a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 50 alin. 1 lit. d) din Decretul nr. 244/1978 privind regimul metalelor prețioase și pietrelor prețioase**, excepție ridicată de Alin-Constantin Puțan în dosarul acelei instanțe.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul susține că dispozițiile art. 50 alin. 1 lit. d) din Decretul nr. 244/1978 sunt contrare prevederilor art. 23 alin. (9) din Constituție, referitoare la legalitatea pedepsei, întrucât Decretul nr. 244/1978 a fost abrogat prin dispozițiile art. 36 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 190 din 9 noiembrie 2000 privind regimul metalelor prețioase în România, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 572 din 16 noiembrie 2000. Se arată că, deși prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 295 din 30 decembrie 2000 pentru suspendarea aplicării sau abrogarea unor ordonanțe și ordonanțe de urgență ale Guvernului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 707 din 30 decembrie 2000, s-a prevăzut că pe data de 1 ianuarie 2001 se suspendă, între altele, și Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 190/2000, dispoziția privind abrogarea Decretului nr. 244/1978 (art. 36 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 190/2000) nu poate fi suspendată deoarece este un text de imediată aplicare. În consecință, afirmă autorul excepției la data de 16 noiembrie 2000, când a fost publicată Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 190/2000, Decretul nr. 244/1978 a fost abrogat. În opinia autorului excepției suspendarea aplicării Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 190/2000 nu înseamnă implicit reîntrirea în vigoare a Decretului nr. 244/1978. Se invocă în sprijinul afirmației făcute Decizia Curții Constituționale nr. 269 din 19 decembrie 2000 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 50 alin. 1 lit. c) din Decretul nr. 244/1978, excepție respinsă ca devenită inadmisibilă, deoarece după sesizarea Curții Constituționale, la 5 iunie 2000, prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 190/2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 572 din 16 noiembrie 2000, Decretul nr. 244/1978 a fost abrogat.

Autorul excepției susține contrarietatea art. 50 alin. 1 lit. d) din Decretul nr. 244/1978 prin raportare și la dispozițiile constituționale ale art. 15, ale art. 41 alin. (1) și (2) și ale art. 135 din Constituție.

În opinia Judecătoriei Giurgiu dispozițiile art. 50 alin. 1 lit. d) din Decretul nr. 244/1978 nu contravin prevederilor art. 23 alin. (9) din Constituție, deoarece la data de 26 aprilie 2001 când s-a săvârșit fapta Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 190/2000, prin care se abrogase inițial Decretul nr. 244/1978, era suspendată prin dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 295/2000, intrată în vigoare la 30 decembrie 2000. De altfel, rațiunea suspendării Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 190/2000 prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 295/2000 a fost tocmai aceea ca Decretul nr. 244/1978 să își producă în continuare efectele. Instanța mai arată că textul de lege criticat nu încalcă nici prevederile constituționale privitoare la dreptul de proprietate, consacrate în art. 41 alin. (1) și (2) și în art. 135, întrucât, potrivit acestor norme, conținutul și limitele dreptului de proprietate sunt stabilite prin lege. Or, tocmai în cuprinsul art. 50 din Decretul nr. 244/1978 sunt prevăzute aceste limite. În consecință, instanța apreciază că excepția este neîntemeiată.

În conformitate cu dispozițiile art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a Curții Constituționale a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului pentru a transmite punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate în cauză.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În susținerea acestui punct de vedere se arată că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 295/2000 a suspendat cu începere de la 1 ianuarie 2001 aplicarea, printre altele, a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 190/2000 până la „adoptarea legilor de aprobare sau de respingere de către Parlament“, indicând că „pe perioada suspendării [...] se aplică reglementările în materie existente la data intrării în vigoare a acestor ordonanțe“. În această situație se poate constata faptul că, în lipsa unei legi de aprobare sau de respingere a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 190/2000, suspendarea acesteia prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 295/2000 își produce încă efectele și deci Decretul nr. 244/1978 este în vigoare. Așa fiind, controlul de constituționalitate trebuie aplicat legii în vigoare în materie, și anume Decretului nr. 244/1978, respectiv dispozițiilor art. 50 alin. 1 lit. d). Sub acest aspect, invocarea prevederilor art. 23 alin. (9) din Constituție este neîntemeiată.

Textul de lege criticat nu încalcă nici prevederile constituționale privitoare la dreptul de proprietate, întrucât potrivit acestor norme constituționale „conținutul și limitele dreptului de proprietate sunt stabilite prin lege“. Or, tocmai în cuprinsul art. 50 din decret sunt prevăzute aceste limite, iar, potrivit art. 41 alin. (8) din Constituție, confiscarea specială a bunurilor are loc numai în condițiile legii.

Referindu-se la Decizia Curții Constituționale nr. 269 din 19 decembrie 2000, Guvernul arată că această decizie a fost adoptată în intervalul 16 decembrie 2000 — 1 ianuarie 2001, adică în perioada în care Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 190/2000, prin care s-a abrogat Decretul nr. 244/1978, era în vigoare, suspendarea sa aplicându-se începând cu 1 ianuarie 2001.

Concluzia acestui punct de vedere este aceea că prevederile criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat Curții Constituționale punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părților, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție și ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 50 alin. 1 lit. d) din Decretul nr. 244 din 10 iulie 1978 privind regimul metalelor prețioase și pietrelor prețioase, publicat în Buletinul Oficial, Partea I, nr. 63 din 15 iulie 1978, care au următorul conținut: „*Constituie infracțiuni și se pedepsesc potrivit legii penale: [...]*

d) ascunderea, în scopul sustragerii de la controlul vamal, a metalelor prețioase sub orice forme, precum și a pietrelor prețioase și semiprețioase, naturale, dacă valoarea lor depășește 1.000 lei;“

Textele constituționale invocate de autorul excepției ca fiind încălcate au următoarea redactare:

— Art. 15: „(1) Cetățenii beneficiază de drepturile și de libertățile consacrate prin Constituție și prin alte legi și au obligațiile prevăzute de acestea.

(2) Legea dispune numai pentru viitor, cu excepția legii penale mai favorabile.“;

— Art. 23 alin. (9): „Nici o pedeapsă nu poate fi stabilită sau aplicată decât în condițiile și în temeiul legii.“;

— Art. 41 alin. (1) și (2): „(1) Dreptul de proprietate, precum și creanțele asupra statului, sunt garantate. Conținutul și limitele acestor drepturi sunt stabilite de lege.

(2) Proprietatea privată este ocrotită în mod egal de lege, indiferent de titular. Cetățenii străini și apatrizii nu pot dobândi dreptul de proprietate asupra terenurilor.“;

— Art. 135: „(1) Statul ocrotește proprietatea.

(2) Proprietatea este publică sau privată.

(3) Proprietatea publică aparține statului sau unităților administrativ-teritoriale.

(4) Bogățiile de orice natură ale subsolului, căile de comunicație, spațiul aerian, apele cu potențial energetic valorificabil și acelea ce pot fi folosite în interes public, plajele, marea teritorială, resursele naturale ale zonei economice și ale platoului continental, precum și alte bunuri stabilite de lege, fac obiectul exclusiv al proprietății publice.

(5) Bunurile proprietate publică sunt inalienabile. În condițiile legii, ele pot fi date în administrare regiilor autonome ori instituțiilor publice sau pot fi concesionate ori închiriate.

(6) Proprietatea privată este, în condițiile legii, inviolabilă.”

Examinând excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 50 alin. 1 lit. d) din Decretul nr. 244/1978, Curtea constată următoarele:

Decretul nr. 244/1978 a fost abrogat la data de 16 decembrie 2000 prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 190 din 9 noiembrie 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 572 din 16 noiembrie 2000, intrată în vigoare în termen de 30 de zile de la data publicării [art. 35 alin. (1) din ordonanță]. Abrogarea decretului a fost constatată și de Curtea Constituțională prin Decizia nr. 269 din 19 decembrie 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 80 din 15 februarie 2001.

Ulterior, prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 295 din 30 decembrie 2000 s-a dispus suspendarea aplicării, cu începere de la data de 1 ianuarie 2001, printre alte ordonanțe și ordonanțe de urgență ale Guvernului, și a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 190/2000. Ordonanța de suspendare prevede la art. 1 că își produce efectele până la adoptarea legilor de aprobare sau de respingere de către Parlament a ordonanțelor suspendate, iar

pe perioada suspendării respectivelor ordonanțe se aplică reglementările în materie existente la data intrării în vigoare a acestora. Prin urmare, sunt repuse în vigoare, începând cu data de 1 ianuarie 2001, dispozițiile Decretului nr. 244/1978.

La data de 13 mai 2002, ulterior sesizării Curții Constituționale, s-a aprobat Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 190/2000 prin Legea nr. 261 din 29 aprilie 2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 313 din 13 mai 2002; astfel, de la acea dată ordonanța a reînceput să își producă efectele, iar Decretul nr. 244/1978 și-a încetat aplicabilitatea.

În sfârșit, prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 67 din 13 iunie 2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 416 din 14 iunie 2002, s-a prorogată termenul de intrare în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 190/2000 pentru data de 1 ianuarie 2003.

Analizând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că în realitate se solicită instanței constituționale să se pronunțe asupra aplicării în timp a prevederilor legale criticate ca fiind neconstituționale. Or, sub acest aspect, jurisprudența Curții Constituționale a statuat în mod constant că nu intră în competența Curții controlul aplicării dispozițiilor unei legi sub raportul acțiunii lor în timp, ci numai constatarea dacă, sub aspectul retroactivității, aceste dispoziții sunt în concordanță cu Constituția. Competența rezolvării conflictului de legi în timp revine instanței judecătorești, care este singura îndrituită să constate textele de lege aplicabile în speță. De altfel, tot instanța judecătorească este chemată să respecte principiul constituțional consacrat de art. 15 alin. (2), conform căruia „Legea dispune numai pentru viitor, cu excepția legii penale mai favorabile”, iar în cazul în care constată că, pe parcursul procesului, a intervenit o lege penală mai favorabilă inculpatului să facă aplicarea principiului „mitior lex”.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 50 alin. 1 lit. d) din Decretul nr. 244/1978 privind regimul metalelor prețioase și pietrelor prețioase, excepție ridicată de Alin-Constantin Puțan în Dosarul nr. 38/2002 al Judecătoriei Giurgiu.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 4 iulie 2002.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **NICOLAE POPA**

Magistrat-asistent,
Mihaela Senia Costinescu

OPINIE CONCURRENTĂ

Neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță constituie o stare intrinsecă a actului sau textului dedus controlului, concluzie ce rezultă din art. 2 alin. (3) teza a doua din Legea nr. 47/1992, republicată, potrivit căruia „[...] Curtea Constituțională nu se poate pronunța asupra modului de interpretare și aplicare a legii, ci numai asupra înțelesului său contrar Constituției”.

Altfel și mai tranșant spus, Curtea nu este abilitată să deducă neconstituționalitatea unui sau unor texte legale dintr-o interpretare și aplicare a acestora, contrară unor dispoziții din Legea fundamentală, ci, exclusiv, ca urmare a sesizării, în cadrul unei examinări nemijlocite a literei și spiritului lor, a unor contradicții cu textele constituționale de referință.

Analizând critica de neconstituționalitate a art. 50 alin. 1 lit. d) din Decretul nr. 244/1978, prin prisma celor arătate, urmează să constatăm că, în realitate, aceasta nu are în vedere și, deci, nu evidențiază nici o contradicție între textul legal dedus controlului, în substanța sa, și art. 23 alin. (9) din Constituție, ci privește, exclusiv, împrejurarea că, deși art. 50 alin. 1 lit. d) nu mai era în vigoare, ca urmare a abrogării Decretului nr. 244/1978, fapta săvârșită de autorul excepției, a primit, totuși, încadrare juridică, în temeiul prevederilor sale.

Ceea ce se critică nu este, deci, textul în sine, ci modul deficitar de aplicare a acestuia, consecință a unei soluționări greșite a conflictului de legi în timp.

O atare opinie nu este arbitrară, ci este întemeiată pe chiar susținerile autorului excepției, din care cităm, „prin

trimiterea în judecată în baza textului menționat [art. 50 alin. 1 lit. d) n.n.] se solicită condamnarea pentru o faptă care nu este prevăzută de legea penală, Decretul nr. 244/1978 fiind abrogat expres prin Ordonanța de urgență nr. 190/2000“.

Față de această precizare, care evidențiază în ce constă obiectul criticii, este fără relevanță faptul că, în prealabil, același autor arată că, „prin prevederile art. 50 alin. 1 lit. d) din Decretul nr. 244/1978 sunt încălcate dispozițiile art. 23 alin. 9 din Constituție, potrivit cărora nici o pedeapsă nu poate fi stabilită sau aplicată decât în condițiile și în temeiul legii“.

Între aceste două susțineri există o evidentă contradicție, întrucât modul de aplicare a textului criticat — căci, evident, trimiterea în judecată și solicitarea condamnării, în baza acestuia, sunt chestiuni care țin de aplicare — este cu totul altceva decât constituționalitatea sa, decurgând din conformitatea cu art. 23 alin. (9) din Constituție.

Urmărind să implice Curtea Constituțională în soluționarea unei probleme — în opinia sa — incorect rezolvată de organele de urmărire penală și de instanța ordinară —, aceea a aplicării, în cazul faptei săvârșite de el, a unui text incriminator care fusese abrogat, autorul excepției a conferit, aparent, criticii sale, o altă finalitate decât cea reală, invocând o pretinsă neconcordanță a textului legal cu dispozițiile constituționale, deși, ceea ce urmărea era, exclusiv, confirmarea faptului că art. 50 alin. 1 lit. d) nu mai era în vigoare la data săvârșirii faptei.

A admite că, în speță, ne găsim, într-adevăr, în prezența unei critici de neconstituționalitate este de natură să confrunte Curtea cu o veritabilă dilemă. Astfel, dacă se

constată că textul legal dedus controlului este abrogat, se impune respingerea excepției ca inadmisibilă, iar dacă se constată că este în vigoare, excepția urmează a fi respinsă ca neîntemeiată. Așadar, în nici o situație, această excepție nu poate fi admisă. Insolitul situației se explică tocmai prin aceea că soluționarea excepției nu presupune raportarea textului legal criticat, în sine, la dispozițiile de referință din Constituție, neconstituționalitatea acestuia decurgând, în opinia autorului excepției, din aplicarea sa, în condițiile în care își încetase incidența, ca urmare a abrogării.

Cele arătate impun concluzia univocă că obiectul sesizării Curții îl constituie nu neconstituționalitatea art. 50 alin. 1 lit. d) din Decretul nr. 244/1978, ci modul de aplicare a acestuia, problema de competență exclusivă a instanțelor ordinare.

Desigur că, pentru a se putea pronunța asupra faptului dacă încadrarea faptei în prevederile textului menționat este legală, aceste instanțe urmează să verifice dacă respectivul text era în vigoare, la data săvârșirii faptei și ulterior, pe întreg parcursul derulării procesului, în raport cu prevederile actelor normative care au reglementat, succesiv și în mod diferit, aplicabilitatea Decretului nr. 244/1978 și ținând seama de dispozițiile art. 10—13 din Codul penal, privitoare la aplicarea legii penale în timp.

Nici cercetarea cu un atare obiect și nici constatarea ce rezultă nu intră în competența Curții Constituționale care, față de obiectul excepției, urma să o respingă ca fiind inadmisibilă, aceasta fiind, în opinia subsemnatului, soluția ce se impunea.

Judecător,
Șerban Viorel Stănoiu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 224 din 10 septembrie 2002

privind excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 52 alin. (1) lit. u) și alin. (2) lit. f) din Legea nr. 521/2002 privind regimul de supraveghere și autorizare a producției, importului și circulației unor produse supuse accizelor

Nicolae Popa	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Lucian Stăngu	— judecător
Ioan Vida	— judecător
Gabriela Ghiță	— procuror
Doina Suliman	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 51 alin. (1) lit. z) și alin. (2) liniuța a 16-a din Ordonanța Guvernului nr. 27/2000 privind regimul produselor supuse accizelor, cu modificările și completările ulterioare, excepție ridicată de Societatea Comercială „Carbom Class” — S.R.L. din Câmpia Turzii în Dosarul nr. 3.057/2001 al Judecătoriei Turda.

La apelul nominal răspunde avocatul Vasile Gheorghe Rațiu, pentru Societatea Comercială „Carbom Class” — S.R.L. din Câmpia Turzii. Lipsește Garda Financiară — Secția Cluj, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Avocatul autorului excepției solicită admiterea excepției de neconstituționalitate deoarece consideră că prin norma

criticată legiuitorul a permis ca organul constator să aplice direct măsura confiscării unor bunuri, în mod neîngrădit, fără să creeze cadrul normativ necesar verificării dacă aceste venituri sunt sau nu dobândite legitim.

Reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea excepției ca fiind neîntemeiată. În acest sens arată că dispozițiile legale supuse controlului nu contravin prevederilor constituționale ale art. 41 alin. (1), (7) și (8), deoarece veniturile dobândite prin săvârșirea activității prevăzute la art. 51 alin. (1) lit. z) din Ordonanța Guvernului nr. 27/2000 nu constituie avere dobândită licit.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 22 noiembrie 2001, pronunțată în Dosarul nr. 3.057/2001, **Judecătoria Turda a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 51 alin. (1) lit. z) și alin. (2) liniuța a 16-a din Ordonanța Guvernului nr. 27/2000 privind regimul produselor supuse accizelor, astfel cum a fost modificată și completată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 134/2000.** Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „Carbom Class” — S.R.L. din Câmpia Turzii într-o cauză ce are ca obiect plângerea formulată împotriva

procesului-verbal de constatare și sancționare a contra-vențiilor încheiat de comisarii Gărzii Financiare — Secția Cluj.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că dispozițiile art. 51 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 27/2000, modificată și completată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 134/2000, dispoziții prin care se sancționează contravenția prevăzută la art. 51 alin. (1) lit. z) din aceeași ordonanță, contravin prevederilor art. 41 alin. (1), (7) și (8) din Constituție, întrucât dispun „nu numai confiscarea beneficiilor, ci și a încasărilor din vânzarea mărfurilor fără autorizație”. Autorul excepției consideră că în acest fel „se confiscă sumele de bani investite pentru achiziționarea mărfurilor, precum și beneficiul obținut din vânzare (adaosul comercial)”.

Instanța de judecată consideră că textele criticate sunt constituționale, deoarece aplicarea măsurii confiscării, deși determină în mod direct diminuarea patrimoniului celui sancționat, nu constituie o încălcare a dispozițiilor constituționale privind ocrotirea proprietății private, atât timp cât confiscarea bunurilor este prevăzută de legea care califică fapta, după caz, infracțiune sau contravenție.

Potrivit dispozițiilor art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a Curții Constituționale a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Președintele Camerei Deputaților apreciază că excepția este neîntemeiată, deoarece sunt supuse confiscării numai veniturile dobândite prin săvârșirea activității ilicite prevăzute la art. 51 alin. (1) lit. z) din Ordonanța Guvernului nr. 27/2000. Or, aceste venituri nu constituie „avere dobândită licit”, astfel că nu cad sub interdicția prevăzută de art. 41 alin. (7) din Constituție.

În punctul de vedere al Guvernului se arată că dispozițiile legale criticate nu contravin prevederilor art. 41 alin. (1), (7) și (8) din Constituție, deoarece confiscarea operează în condițiile legii, în acord cu aceste prevederi constituționale care sancționează dobândirea de bunuri prin săvârșirea unei contravenții.

Președintele Senatului nu a comunicat punctul său de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al președintelui Camerei Deputaților și cel al Guvernului, raportul întocmit în cauză de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea constată că a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 51 alin. (1) lit. z) și alin. (2) liniuța a 16-a din Ordonanța Guvernului nr. 27/2000 privind regimul produselor supuse accizelor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 42 din 31 ianuarie 2000, astfel cum a fost modificată și completată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 134/2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 476 din 30 septembrie 2000.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 alin. (3) și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 52 alin. (1) lit. u) și alin. (2) lit. f) din Legea nr. 521 din 17 iulie 2002 privind regimul de supraveghere și autorizare a producției, importului și circulației unor produse supuse

Aceste dispoziții legale au următorul cuprins:

— Art. 51 alin. (1) lit. z) și alin. (2): „(1) *Constituie contravenție următoarele fapte, dacă, potrivit legii penale, nu sunt considerate infracțiuni: [...]*

z) comercializarea de produse supuse autorizării, fără autorizație de comercializare; [...]

(2) Contravențiile prevăzute la alin. (1) se sancționează după cum urmează: [...]

— cu amendă de la 100.000.000 lei la 200.000.000 lei, confiscarea produselor destinate comercializării și/sau confiscarea veniturilor realizate din vânzarea produselor comercializate fără autorizație de comercializare și cu ridicarea licenței de fabricație, cea prevăzută la lit. z).“

Autorul excepției susține că aceste dispoziții legale, reglementând măsura confiscării veniturilor realizate din vânzarea produselor fără autorizație de comercializare, sunt contrare prevederilor art. 41 alin. (1), (7) și (8) din Constituție, potrivit cărora:

— Art. 41 alin. (1), (7) și (8): „(1) *Dreptul de proprietate, precum și creanțele asupra statului, sunt garantate. Conținutul și limitele acestor drepturi sunt stabilite de lege. [...];*

(7) Avera dobândită licit nu poate fi confiscată. Caracterul licit al dobândirii se prezumă.

(8) Bunurile destinate, folosite sau rezultate din infracțiuni ori contravenții pot fi confiscate numai în condițiile legii.“

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, ulterior sesizării sale, prin dispozițiile art. 64 din Legea nr. 521 din 17 iulie 2002 privind regimul de supraveghere și autorizare a producției, importului și circulației unor produse supuse accizelor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 571 din 2 august 2002, se abrogă dispozițiile art. 51 din Ordonanța Guvernului nr. 27/2000, cu modificările și completările ulterioare. De asemenea, Curtea constată că excepția poate fi reținută, deoarece soluția legislativă de principiu a fost preluată în actul normativ abrogator. În aceste condiții, potrivit jurisprudenței sale, Curtea Constituțională urmează să se pronunțe asupra constituționalității dispozițiilor art. 52 alin. (1) lit. u) și alin. (2) lit. f) din Legea nr. 521/2002, dispoziții care au următorul cuprins:

— Art. 52 alin. (1) lit. u) și alin. (2) lit. f): „(1) *Constituie contravenții următoarele fapte: [...]*

u) comercializarea de produse supuse autorizării fără autorizație sau fără aprobarea Ministerului Finanțelor Publice, după caz; [...]

(2) Contravențiile prevăzute la alin. (1) se sancționează după cum urmează: [...]

f) cu amendă de la 1 miliard lei la 5 miliarde lei și confiscarea produselor, iar în cazul în care acestea au fost vândute, cu confiscarea sumelor rezultate din această vânzare și, după caz, anularea autorizațiilor, pentru cele prevăzute la lit. f), i), j) și u);“

Analizând acest text de lege, Curtea constată că nu sunt înfrânate prevederile constituționale ale art. 41 alin. (1), (7) și (8). Dimpotrivă, aceste dispoziții legale constituie o aplicare legală a normelor constituționale invocate, care prevăd că bunurile destinate, folosite sau rezultate din infracțiuni sau contravenții pot fi confiscate în condițiile legii. Astfel, legiuitorul poate să instituie sancțiuni pentru ipoteza în care desfășurarea activității de comercializare a unor produse contravine legii.

accizelor, excepție ridicată de Societatea Comercială „Carbom Class” — S.R.L. din Câmpia Turzii în Dosarul nr. 3.057/2001 al Judecătoriei Turda.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 10 septembrie 2002.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **NICOLAE POPA**

Magistrat-asistent,
Doina Suliman

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 225

din 10 septembrie 2002

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 168 alin. (3) și (4) și ale art. 180 alin. (2), (5) și (6) din Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale

Nicolae Popa	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Lucian Stăngu	— judecător
Ioan Vida	— judecător
Gabriela Ghiță	— procuror
Florentina Geangu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 168 alin. (3) și (4) și ale art. 180 alin. (2), (5) și (6) din Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, excepție ridicată de Aurel Baciș în Dosarul nr. 1.228/2001 al Curții de Apel Brașov — Secția comercială și de contencios administrativ.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 49C/2002, având în vedere că obiectul excepției de neconstituționalitate ridicate de Ion Trifan în Dosarul nr. 5.958/2001 al Tribunalului București — Secția a V-a civilă este identic cu cel al cauzei menționate.

La apelul nominal răspunde Casa de pensii a municipiului București, reprezentată prin consilier juridic Corneliu Horia Frățilă. Lipsește autorul excepției, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor. Reprezentantul părții prezente, precum și cel al Ministerului Public consideră că sunt îndeplinite condițiile legale pentru conexare.

Curtea, în temeiul prevederilor art. 16 din Legea nr. 47/1992, republicată, și al art. 164 alin. 1 și 2 din Codul de procedură civilă, dispune conexarea Dosarului nr. 49C/2002 la Dosarul nr. 47C/2002, care este primul înregistrat.

Reprezentantul Casei de pensii a municipiului București susține că textele de lege criticate nu contravin prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (3), art. 16 alin. (1) și art. 43 alin. (1) și solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată.

Reprezentantul Ministerului Public arată că legiuitorul are dreptul să stabilească norme de calcul al pensiilor, așa cum a făcut și atunci când a adoptat Legea nr. 19/2000. Mai arată că pensionarii, ale căror drepturi salariale nu au fost identice în timpul activității, nu pot beneficia de pensii identice. Consideră că excepția este neîntemeiată și solicită respingerea acesteia.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 21 ianuarie 2002, pronunțată în Dosarul nr. 1.228/2001 al **Curții de Apel Brașov — Secția comercială și de contencios administrativ**, respectiv prin Încheierea din 1 noiembrie 2001, pronunțată în Dosarul nr. 5.958/2001 al **Tribunalului București — Secția a V-a civilă, Curtea Constituțională a fost sesizată cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 168 alin. (3) și (4) și ale art. 180 alin. (2), (5) și (6) din Legea nr. 19/2000**. Excepția a fost ridicată de Aurel Baciș și, respectiv, de Ion Trifan.

În motivarea excepției de neconstituționalitate ridicate de Aurel Baciș se susține că dispozițiile art. 168 alin. (3) și (4) și ale art. 180 alin. (2), (5) și (6) din Legea nr. 19/2000 „încalcă prevederile art. 1 alin. (3) din Constituție, în care se recunoaște că demnitatea omului [...], dreptatea [...] reprezintă valori supreme și sunt garantate”, considerând că prin aplicarea acestor dispoziții legale „sunt afectate persoanele pensionate pe baza legislației anterioare”. În opinia autorului excepției dispozițiile legale criticate încalcă și prevederile art. 16 alin. (1) din Constituția României, „creând pentru o categorie de cetățeni (pensionabili după intrarea în vigoare a legii) un sistem privilegiat și discriminator, față de pensionarii aflați în plată la data intrării în vigoare a legii”. Mai arată că pentru persoanele pensionate anterior programul de recolare a pensiilor, „care se va derula într-un interval de timp nedefinit de legiuitor, este de natură să le lipsească de o protecție socială adecvată”, contravenindu-se astfel dispozițiilor art. 43 alin. (1) din Constituția României.

În motivarea excepției de neconstituționalitate ridicate de Ion Trifan se arată că prevederile art. 180 alin. (2) din Legea nr. 19/2000 încalcă prevederile art. 16 alin. (1) din Constituția României, deoarece „persoanele pensionate pe baza legislației anterioare intrării în vigoare a Legii nr. 19/2000 sunt dezavantajate în raport cu cei pensionați după intrarea în vigoare a acestei legi”.

Curtea de Apel Brașov — Secția comercială și de contencios administrativ consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens se arată că „prin modalitatea de calcul a cuantumului pensiilor conform art. 180 alin. (2), (5) și (6) din Legea nr. 19/2000 nu se încalcă prevederile art. 1 alin. (3) din Constituție, deoarece referirile din textul constituțional la garantarea demnității omului și a drepturilor cetățenilor au fost respectate”. De asemenea, se arată că dispozițiile constituționale ale art. 16 alin. (1) și art. 43 alin. (1) nu au fost încălcate, întrucât egalitatea în drepturi a cetățenilor și dreptul la

protecție socială „nu au semnificația interzicerii schimbării modalității de calcul a pensiilor, iar prin recorelarea pensiilor se va asigura egalitatea în drepturi a cetățenilor, în raport cu prevederile legii”.

Tribunalul București — Secția a V-a civilă apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens se susține că „egalitatea în drepturi a cetățenilor nu este știrbită în nici un fel, întrucât prin aplicarea dispozițiilor de lege invocate ca neconstituționale cetățenii rămân egali în fața legii și autorităților publice, fără privilegii și discriminări”.

Potrivit dispozițiilor art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și formula punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Președintele Camerei Deputaților apreciază că excepția ridicată nu este întemeiată, întrucât „legiuitorul, prin noua reglementare, urmărește să asigure persoanelor pensionate pe baza legislației anterioare, cât și celor ce cad sub incidența Legii nr. 19/2000, pensii care să reflecte întreaga activitate salarială depusă de acestea, exprimată în contribuția la asigurări sociale de stat, de la data angajării și până la pensionare, prin această abordare demnitatea garantată de Constituție fiind fără îndoială respectată”. Nici critica privind încălcarea dispozițiilor art. 16 alin. (1) din Constituție nu este întemeiată, deoarece trebuie făcută distincție între persoanele pensionate, unele în baza Legii nr. 3/1977, altele potrivit noii legi, date fiind condițiile economice diferite în care evenimentul s-a produs. Acest fapt „nu obligă la uniformitate din partea statului față de cele două categorii, el fiind singurul autorizat, în virtutea caracterului suveran, să determine modalitatea de stabilire a măsurilor de protecție socială”. În acest sens se invocă jurisprudența Curții Constituționale (Decizia nr. 20 din 2 februarie 2000 și Decizia nr. 126 din 4 iulie 2000). Se mai arată că nu sunt încălcate nici dispozițiile art. 43 alin. (1) din Constituție, deoarece „prin modificarea Legii nr. 19/2000 pe calea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 49/2001, reglementându-se posibilitatea recorelării pensiilor, se asigură cetățenilor un trai decent”.

Guvernul apreciază că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale, excepția fiind neîntemeiată. Se arată, în esență, că „dispoziția potrivit căreia toate categoriile de pensii în plată la data intrării în vigoare a Legii nr. 19/2000 se vor recorela este o măsură de natură să înlăture discrepanțele create prin aplicarea unor sisteme diferite de pensii și să asigure egalitatea în drepturi a cetățenilor”. De asemenea, se apreciază că „prevederile art. 180 alin. (2) din Legea nr. 19/2000 nu contravin art. 1 alin. (3) din Constituție, deoarece legiuitorul este liber să determine criteriile cele mai adecvate în raport cu care se calculează punctajul mediu pentru cei pensionați înainte de data de 1 aprilie 2001”.

Președintele Senatului nu a transmis punctul său de vedere.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Președintelui Camerei Deputaților și Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și celor ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepțiile de neconstituționalitate ridicate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 168 alin. (3) și (4) și ale art. 180 alin. (2), (5) și (6) din Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, publicată în

Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 140 din 1 aprilie 2000, modificată și completată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 49/2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 161 din 30 martie 2001, dispoziții care au următorul conținut:

— Art. 168 alin. (3) și (4): „(3) După intrarea în vigoare a prezentei legi, pe baza analizei rezultatelor recorelării aplicate conform prevederilor alin. (1) și (2) Guvernul poate adopta măsuri suplimentare de recorelare a pensiilor stabilite pe baza legislației anterioare.

(4) Programul și metodologia de recorelare a pensiilor, potrivit prevederilor alin. (3), se stabilesc prin hotărâri ale Guvernului.”;

— Art. 180 alin. (2), (5) și (6): „(2) CNPAS va lua măsurile necesare astfel încât la data intrării în vigoare a prezentei legi să determine punctajul mediu anual al fiecărui pensionar, prin raportarea cuantumului pensiilor cuvenite conform legislației anterioare, pe categoriile de pensii prevăzute la art. 40, din care s-a dedus contribuția pentru asigurările sociale de sănătate, datorată conform legii, la valoarea unui punct de pensie stabilită în condițiile art. 80.[...]

(5) Punctajul mediu anual, calculat conform alin. (2), se poate corecta corespunzător recorelării prevăzute la art. 168 alin. (3), (4) și (5).

(6) Cuantumul pensiilor se stabilește în baza prevederilor art. 76, luându-se în considerare punctajul mediu anual stabilit conform alin. (2), (3), (4) și (5).”

Potrivit susținerilor autorilor excepției, dispozițiile legale criticate încalcă următoarele prevederi constituționale:

— Art. 1 alin. (3): „România este stat de drept, democratic și social, în care demnitatea omului, drepturile și libertățile cetățenilor, libera dezvoltare a personalității umane, dreptatea și pluralismul politic reprezintă valori supreme și sunt garantate.”;

— Art. 16 alin. (1): „Cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări.”;

— Art. 43 alin. (1): „Statul este obligat să ia măsuri de dezvoltare economică și de protecție socială, de natură să asigure cetățenilor un nivel de trai decent.”

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 168 alin. (3) și (4) și ale art. 180 alin. (2), (5) și (6) din Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale nu numai că nu încalcă prevederile constituționale invocate de autorii excepției, ci, dimpotrivă, le dau expresie. În condițiile în care legiuitorul a instituit un alt sistem de calcul al pensiilor — ceea ce era îndreptățit să facă, potrivit competenței sale — a apărut necesitatea înlăturării discrepanțelor inerente, apărute între pensiile stabilite anterior și cele stabilite potrivit actualei reglementări, necesitate în considerarea căreia au fost adoptate — prin chiar textele de lege criticate — o serie de reglementări de natură să asigure generalizarea actualului sistem de calcul al pensiilor, prin extinderea lui și cu privire la pensiile stabilite anterior. Instituirea unui sistem unitar de calcul al pensiilor nu constituie — în economia legii — un scop în sine, ci o premisă indispensabilă pentru recorelarea pensiilor stabilite pe baza legislației anterioare cu pensiile stabilite potrivit noii reglementări. Este de la sine înțeles că o asemenea operație, atât datorită complexității sale, cât și datorită resurselor financiare pe care le presupune, constituie un proces de durată, care însă nu îndreptățește critica de neconstituționalitate formulată de autorul excepției.

De altfel Curtea a mai examinat constituționalitatea dispozițiilor art. 168 alin. (3) și (4) și ale art. 180 alin. (2), (5) și (6) din Legea nr. 19/2000, prin raportare la aceleași prevederi constituționale, și, prin Decizia nr. 103 din 26 martie 2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 301 din 8 mai 2002, a respins excepția ca neîntemeiată. Soluția și considerentele deciziei menționate sunt valabile și în prezenta cauză, întrucât nu au intervenit elemente noi de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 alin. (3) și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 168 alin. (3) și (4) și ale art. 180 alin. (2), (5) și (6) din Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, excepție ridicată de Aurel Baciu în Dosarul nr. 1.228/2001 al Curții de Apel Brașov — Secția comercială și de contencios administrativ și de Ion Trifan în Dosarul nr. 5.958/2001 al Tribunalului București — Secția a V-a civilă.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 10 septembrie 2002.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof.univ.dr. **NICOLAE POPA**

Magistrat-asistent,
Florentina Geangu

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL LUCRĂRILOR PUBLICE,
TRANSPORTURILOR ȘI LOCUINȚEI

ORDIN

privind certificarea unor categorii de tehnică aeronautică și autorizarea Aeroclubului României pentru atestarea unor categorii de personal aeronautic civil navigant

Având în vedere prevederile art. 1 alin. (2) și (3) din Ordinul ministrului lucrărilor publice, transporturilor și locuinței nr. 284/2002 pentru delegarea de către Ministerul Lucrărilor Publice, Transporturilor și Locuinței a unor competențe în domeniul certificării tehnicii de aviație, înmatriculării și identificării aeronavelor civile, precum și al atestării personalului aeronautic civil,

în temeiul art. 13 din Ordonanța Guvernului nr. 19/1997 privind transporturile, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 197/1998, republicată, cu modificările și completările ulterioare, al art. 5 alin. (1), art. 17 alin. (2) și al art. 74 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 29/1997 privind Codul aerian, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 130/2000, republicată, al art. 4 pct. 4.1, 4.2, 4.4, 4.5, 4.15, 4.16 și 4.17 din Regulamentul de organizare și funcționare a Autorității Aeronautice Civile Române, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 405/1993 privind înființarea Autorității Aeronautice Civile Române, al art. 3 lit. c), j), k), l) și r) din Hotărârea Guvernului nr. 567/1991 privind organizarea și funcționarea Aeroclubului României, republicată, precum și al art. 4 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 3/2001 privind organizarea și funcționarea Ministerului Lucrărilor Publice, Transporturilor și Locuinței,

pentru îndeplinirea atribuțiilor ce revin Ministerului Lucrărilor Publice, Transporturilor și Locuinței ca autoritate de stat în domeniul transporturilor,

ministrul lucrărilor publice, transporturilor și locuinței emite următorul ordin:

Art. 1. — Aeronavele ultrașoare, definite în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin, pot efectua zboruri în spațiul aerian național, cu respectarea prevederilor prezentului ordin, fără a deține certificate de tip și navigabilitate și fără a fi înmatriculate în Registrul unic de înmatriculare a aeronavelor civile.

Art. 2. — (1) Pentru a fi admisă la zbor, o aeronavă ultrașoară motorizată sau nemotorizată trebuie să posede un certificat de identificare.

(2) În funcție de clasa aeronavei și de categoriile de zboruri efectuate, o aeronavă ultrașoară motorizată trebuie să posede, pe lângă certificatul de identificare, și o autorizație de zbor în termen de valabilitate.

Art. 3. — (1) Utilizarea aeronavelor ultrașoare prevăzute la art. 1 este limitată la efectuarea zborurilor în interes propriu, particulare și sportive, așa cum sunt definite acestea la art. 51 din Ordonanța Guvernului nr. 29/1997, republicată, precum și a zborurilor de instruire, cu respectarea reglementărilor aeronautice și a legislației specifice în vigoare.

(2) Pentru orice alte categorii de zboruri, în afara celor prevăzute la alin. (1), operatorul aeronavei trebuie să dețină autorizațiile și/sau certificatele specifice, conform legislației și reglementărilor în vigoare.

(3) Întreaga responsabilitate, precum și asumarea tuturor riscurilor legate de întreținerea și zborul cu aceste

categorii de aeronave revin persoanelor fizice angajate în astfel de zboruri.

Art. 4. — (1) Certificatele de identificare și autorizațiile de zbor prevăzute la art. 2 se eliberează de către Aeroclubul României, în numele Regiei Autonome „Autoritatea Aeronautică Civilă Română”.

(2) Activitățile de certificare și autorizare a aeronavelor ultrașoare se efectuează sub supravegherea și controlul Regiei Autonome „Autoritatea Aeronautică Civilă Română”.

(3) În termen de 60 de zile de la data intrării în vigoare a prezentului ordin vor fi elaborate de Aeroclubul României și aprobate de Regia Autonomă „Autoritatea Aeronautică Civilă Română” normele procedurale și tehnice de emitere a autorizațiilor de zbor și a certificatelor de identificare prevăzute la art. 2. Până la aprobarea acestor norme se vor utiliza procedurile actuale aplicate de Aeroclubul României.

(4) În cazul constatării nerespectării normelor procedurale și tehnice prevăzute la alin. (3) Regia Autonomă „Autoritatea Aeronautică Civilă Română” poate decide suspendarea desfășurării de către Aeroclubul României a activităților prevăzute la alin. (2).

Art. 5. — (1) În termen de 60 de zile de la data intrării în vigoare a prezentului ordin vor fi elaborate de Aeroclubul României și aprobate de Regia Autonomă „Autoritatea Aeronautică Civilă Română” normele procedurale și tehnice de emitere a certificatelor de navigabilitate a autorizațiilor de zbor, precum și procedurile de certificare/autorizare de funcționare pentru următoarele categorii de tehnică aeronautică: aerostate, planoare și motoplanoare, aparate de lansare la zbor, turnuri de parașutism și parașute. Până la aprobarea acestor norme și proceduri se vor utiliza procedurile actuale aplicate de Aeroclubul României.

(2) Normele și procedurile prevăzute la alin. (1) vor fi aplicate de Aeroclubul României, în numele Regiei Autonome „Autoritatea Aeronautică Civilă Română”, sub supravegherea și controlul acestei regii.

(3) În cazul constatării nerespectării normelor și procedurilor prevăzute la alin. (1) Regia Autonomă „Autoritatea Aeronautică Civilă Română” poate decide suspendarea desfășurării de către Aeroclubul României a activităților de certificare/autorizare a categoriilor de tehnică aeronautică prevăzute la alin. (1).

Art. 6. — Se autorizează Aeroclubul României în vederea atestării, în numele Regiei Autonome „Autoritatea Aeronautică Civilă Română”, a următoarelor categorii de personal aeronautic civil navigant:

a) personal care desfășoară activități de sport aeronautic;

p. Ministrul lucrărilor publice, transporturilor și locuinței,

Tudor Florescu,
secretar de stat

b) personal care utilizează una dintre categoriile de aeronave ultrașoare definite în anexa la prezentul ordin, pentru efectuarea zborurilor în interes propriu, particulare și sportive, precum și a oricăror alte categorii de zboruri pentru care există autorizațiile specifice necesare, conform reglementărilor în vigoare;

c) parașutiști.

Art. 7. — (1) În termen de 60 de zile de la data intrării în vigoare a prezentului ordin Aeroclubul României va elabora și va supune spre avizare Regiei Autonome „Autoritatea Aeronautică Civilă Română” și spre aprobare Ministerului Lucrărilor Publice, Transporturilor și Locuinței reglementările aeronautice aplicabile pentru atestarea categoriilor de personal aeronautic civil prevăzute la art. 6.

(2) Până la intrarea în vigoare a reglementărilor aeronautice prevăzute la alin. (1), atestarea categoriilor de personal aeronautic civil prevăzute la art. 6 se va efectua de Aeroclubul României în baza „Metodologiei de licențiere a personalului aeronavigant al Aeroclubului României”, ediția 1996.

Art. 8. — (1) Activitățile de atestare a categoriilor de personal aeronautic civil prevăzute la art. 6 se efectuează sub supravegherea și controlul Regiei Autonome „Autoritatea Aeronautică Civilă Română”.

(2) În cazul constatării nerespectării reglementărilor aeronautice aplicabile prevăzute la art. 7, Regia Autonomă „Autoritatea Aeronautică Civilă Română” propune Ministerului Lucrărilor Publice, Transporturilor și Locuinței suspendarea autorizării acordate Aeroclubului României conform art. 6.

Art. 9. — În termen de 30 de zile de la data intrării în vigoare a prezentului ordin Aeroclubul României va prezenta Ministerului Lucrărilor Publice, Transporturilor și Locuinței, spre aprobare, tarifele aplicate pentru atestarea categoriilor de personal aeronautic civil prevăzute la art. 6.

Art. 10. — Normele procedurale și tehnice prevăzute la art. 4 și 5, precum și reglementările aeronautice prevăzute la art. 7 se pun la dispoziție celor interesați, la cerere, de către Aeroclubul României.

Art. 11. — (1) Direcția generală de servicii transport aerian și aeroporturi din cadrul Ministerului Lucrărilor Publice, Transporturilor și Locuinței va supraveghea modul de îndeplinire a sarcinilor rezultate din prezentul ordin.

(2) Regia Autonomă „Autoritatea Aeronautică Civilă Română” și Aeroclubul României vor lua măsuri pentru ducerea la îndeplinire a prevederilor prezentului ordin.

Art. 12. — Prezentul ordin va fi publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I.

București, 29 august 2002.

Nr. 1.219.

ANEXĂ

AERONAVE ULTRAȘOARE

— Definiții —

1. Aeronavele ultrașoare motorizate (denumite pe scurtat ULM)

1.1. Aeronavele ultrașoare motorizate sunt: avioanele ultrașoare, motodeltaplanelor, motoparapantele, elicopterele ultrașoare, autogirele ultrașoare și dirijabilele ultrașoare.

1.2. Cu excepția dirijabilelor ultrașoare, aeronavele ultrașoare motorizate sunt definite după cum urmează:

1.2.1. Aeronavele ultrașoare motorizate primare

Aeronavele ultrașoare motorizate primare sunt definite ca fiind una dintre următoarele variante:

a) o aeronavă cu un singur loc, care are o masă maximă echipată și pregătită pentru zbor nu mai mare de 165 kg și o suprafață a aripii (numai pentru avioane ultraușoare și motodeltaplane) nu mai mică de 10 m²;

b) o aeronavă cu două locuri, care are o masă maximă echipată și pregătită pentru zbor nu mai mare de 195 kg, o suprafață a aripii (numai pentru avioane ultraușoare și motodeltaplane) nu mai mică de 10 m² și o încărcare nu mai mare de 25 kg/m².

Notă:

Masa maximă echipată și pregătită pentru zbor a aeronavei include orice echipament, instrumente, carburant și lubrifiant, dar nu include flotoarele a căror masă maximă per flotor nu este mai mare de 35 kg, nu include masa oricărei parașute balistice instalate și nu include ocupanții.

Încărcarea aripii va fi calculată prin însumarea masei maxime, echipată și pregătită pentru zbor, a aeronavei și a 80 kg per ocupant;

c) o aeronavă care nu are mai mult de două locuri, cu sau fără flotoare și parașute balistice, proiectată și construită pentru a avea o masă maximă la decolare de 550 kg și o viteză limită în configurația de aterizare nu mai mare de 72 km/h.

1.2.2. Aeronavele ultraușoare motorizate avansate (avioane și motodeltaplane)

Aeronavele ultraușoare motorizate avansate sunt aeronavele care:

a) sunt propulsate de elice;

b) sunt proiectate să transporte maximum două persoane, inclusiv pilotul;

c) au o masă maximă la decolare de:

1. în cazul aeronavelor care decolează și aterizează pe uscat:

- (i) 285 kg pentru aeronavele cu un singur loc; sau
- (ii) 480 kg pentru aeronavele cu două locuri; sau

2. în cazul aeronavelor cu flotoare, o masă suplimentară admisă de:

- (i) 35 kg pentru aeronavele cu un singur loc; sau

(ii) 70 kg pentru aeronavele cu două locuri; și

d) viteza limită în configurația de aterizare nu mai mare de 72 km/h; și

e) sunt limitate la manevre neacrobatică. Manevrelor neacrobatică includ:

1. orice manevră aferentă zborului normal;

2. angajări și virii (dacă vria este aprobată pentru tipul respectiv de aeronavă);

3. opturi lente, șandele; și

4. viraje strânse, în care unghiul de înclinare laterală nu este mai mare de 60°.

1.3. Dirijabilele ultraușoare

Dirijabilele ultraușoare sunt dirijabilele la care:

a) pentru dirijabilele cu un singur loc, puterea maximă continuă nu este mai mare de 60 kW;

b) pentru dirijabilele cu două locuri, inclusiv pilotul, puterea maximă continuă nu este mai mare de 80 kW, iar volumul anvelopei de heliu nu este mai mare de 900 m³ sau 2.000 m³ pentru anvelopa cu aer cald.

2. Aeronavele ultraușoare nemotorizate

2.1. Aeronavele ultraușoare nemotorizate sunt planoarele ultraușoare și baloanele ultraușoare.

2.2. Planoarele ultraușoare (denumite prescurtat PUU)

Planoarele ultraușoare sunt: deltaplanele, parapantele, planoarele ultraușoare (formula clasică) și giroplanoarele.

Acestea pot fi lansate de pe picioare sau cu ajutorul trenului de aterizare, de pe uscat și/sau de pe apă și pot avea maximum două locuri (inclusiv pilotul).

În cazul planoarelor ultraușoare lansate cu ajutorul trenului de aterizare, încărcarea aripii nu va depăși 25 kg/m², iar masa maximă la decolare va fi mai mică de 450 kg pentru cele cu două locuri și de 300 kg pentru cele cu un loc.

2.3. Baloanele ultraușoare

Sunt baloanele cu maximum două locuri, inclusiv pilotul, la care volumul anvelopei de heliu nu este mai mare de 900 m³ sau 2.000 m³ pentru anvelopa cu aer cald.

MINISTERUL LUCRĂRILOR PUBLICE,
TRANSPORTURILOR ȘI LOCUINȚEI

ORDIN

**pentru aprobarea Ediției 2/2002 a Reglementării aeronautice civile române
privind înmatricularea aeronavelor civile/RACR — 47**

În temeiul prevederilor art. 12 lit. s) din Ordonanța Guvernului nr. 19/1997 privind transporturile, republicată, cu modificările și completările ulterioare, ale art. 5 alin. (1), ale art. 17, 18 și 20 din Ordonanța Guvernului nr. 29/1997 privind Codul aerian, republicată, ale art. 4 pct. 4.4 din Regulamentul de organizare și funcționare a Autorității Aeronautice Civile Române, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 405/1993 privind înființarea Autorității Aeronautice Civile Române, precum și ale art. 3 pct. 23 și ale art. 4 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 3/2001 privind organizarea și funcționarea Ministerului Lucrărilor Publice, Transporturilor și Locuinței,

pentru îndeplinirea atribuțiilor ce revin Ministerului Lucrărilor Publice, Transporturilor și Locuinței ca autoritate de stat în domeniul transporturilor,

ministrul lucrărilor publice, transporturilor și locuinței emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă Ediția 2/2002 a Reglementării aeronautice civile române privind înmatricularea aeronavelor civile/RACR — 47, aprobată prin Ordinul ministrului transporturilor nr. 286/2000, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 445 din 8 septembrie 2000,

prevăzută în anexa*) care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Procedurile specifice de aplicare a Reglementării aeronautice civile române privind înmatricularea aeronavelor civile/RACR — 47 se stabilesc de către Regia Autonomă „Autoritatea Aeronautică Civilă Română”.

*) Anexa se pune la dispoziția celor interesați, de către Regia Autonomă „Autoritatea Aeronautică Civilă Română”.

Art. 3. — Prezentul ordin va fi publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, și va intra în vigoare la 30 de zile de la data publicării.

Art. 4. — Direcția generală de servicii transport aerian

și aeroporturi din cadrul Ministerului Lucrărilor Publice, Transporturilor și Locuinței și Regia Autonomă „Autoritatea Aeronautică Civilă Română” vor lua măsuri pentru aducerea la îndeplinire a prezentului ordin.

p. Ministrul lucrărilor publice, transporturilor și locuinței,
Marius Sorin Bota,
secretar de stat

București, 18 septembrie 2002.
Nr. 1.346.

R E P U B L I C Ă R I

L E G E A Nr. 129/1998*)

privind înființarea, organizarea și funcționarea Fondului Român de Dezvoltare Socială

CAPITOLUL I

Dispoziții generale

Art. 1. — (1) Se înființează Fondul Român de Dezvoltare Socială, denumit în continuare *Fondul*, organism de interes public, fără scop lucrativ, cu personalitate juridică și cu sediul în municipiul București.

(2) Fondul își desfășoară activitatea sub autoritatea Guvernului, în condițiile prezentei legi.

Art. 2. — (1) În sensul prezentei legi, noțiunile de mai jos au următorul înțeles:

a) *beneficiarii* sunt grupuri din comunități rurale sărace, grupuri dezavantajate și grupuri productive provenind din comunități sărace;

b) *comunitățile rurale sărace* sunt acele grupuri de gospodării și familii, trăind într-un sat sau într-o așezare umană izolată, care se confruntă cu aceleași probleme și obstacole, au interese identice și îndeplinesc caracteristicile prevăzute în Manualul de operare al Fondului;

c) *grupurile dezavantajate* sunt alcătuite, după caz, din vârstnici săraci, fără sprijin familial, anumite categorii de bolnavi, persoane lipsite de locuințe sau adăpost, femei, victime ale violenței domestice, femei sărace, părinți săraci cu copii în întreținere, copii ai străzii, adolescente sărace gravide și alte asemenea categorii;

d) *grupurile productive provenite din comunități sărace* sunt cele ale producătorilor agricoli, meșteșugarilor și artizanilor;

e) *acordul de grant* este acea convenție încheiată între Fond și reprezentanții de drept ai beneficiarilor, în temeiul căreia Fondul transmite beneficiarilor sau, după caz, organizațiilor intermediare, cu titlu gratuit, sume de bani, denumite *granturi*, în scopul exclusiv al executării proiectelor aprobate;

f) *proiectul* este o inițiativă venită din partea beneficiarilor, în conformitate cu regulamentele Fondului;

g) *facilitatorul* este o persoană fizică sau o persoană juridică, selectată de Fond, care își asumă obligația să ajute o comunitate rurală săracă, un grup dezavantajat sau un grup productiv dintr-o comunitate rurală săracă, după caz, să se organizeze, să-și identifice necesitățile proprii, să le ierarhizeze și să elaboreze un proiect;

h) *reprezentanții beneficiarilor* sunt, după caz, comitetele de conducere a proiectelor, în cazul grupurilor din comunități rurale sărace și al grupurilor productive provenind din comunități sărace, sau organizațiile intermediare, în cazul grupurilor dezavantajate;

i) *comitetul de conducere a proiectului* este unitatea de gestiune și conducere a proiectului, alcătuită din 3 persoane: președinte, secretar, trezorer, din cadrul grupurilor comunitare rurale sărace, al grupurilor productive provenind din comunități sărace sau al grupurilor dezavantajate și desemnate de acestea printr-o procură specială, certificată de secretarul primăriei locale;

j) *comitetul de întreținere a proiectului* este unitatea de întreținere a proiectului alcătuită din minimum 3 persoane din cadrul grupului din comunitatea rurală săracă, desemnate de membrii acestuia printr-o procură specială, certificată de secretarul comunei în a cărei rază se află satul sau așezarea umană izolată;

k) *organizațiile intermediare* sunt organizații neguvernamentale, persoane juridice de drept privat, fără scop lucrativ, sau autorități ale administrației publice locale, după caz, aflate în raporturi contractuale de parteneriat cu organizații neguvernamentale și grupuri dezavantajate.

(2) Pentru a beneficia de prevederile prezentei legi, grupurile prevăzute la alin. (1) lit. b) și d) trebuie să dobândească personalitate juridică, pe baza actului de

*) Republicată în temeiul art. II din Legea nr. 628/2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 724 din 13 noiembrie 2001, dându-se textelor o nouă numerotare.

Legea nr. 129/1998 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 238 din 30 iunie 1998, și a fost modificată prin Ordonanța Guvernului nr. 120/2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 437 din 3 septembrie 2000 (aprobată și modificată prin Legea nr. 628/2001).

constituire, încheiat de cel puțin 10 membri ai comunității și înregistrat la primăria comunei în raza căreia se află satul sau așezarea umană izolată. De personalitatea juridică astfel dobândită se poate face uz numai în raporturile juridice născute în legătură cu aplicarea prevederilor prezentei legi. Persoana juridică astfel constituită încetează să ființeze după ce a fost realizat proiectul, potrivit unor proceduri stabilite de Fond.

Art. 3. — Categoriile de proiecte finanțate de Fond sunt următoarele:

a) *proiecte de mică infrastructură rurală* propuse de grupurile din comunitățile rurale sărace, definite la art. 2 alin. (1) lit. b);

b) *proiecte de activități generatoare de venit* propuse de grupurile productive provenite din comunități sărace, definite la art. 2 alin. (1) lit. d);

c) *proiecte de servicii sociale comunitare* propuse de organizațiile intermediare, definite la art. 2 alin. (1) lit. k).

Art. 4. — (1) Grupul din comunitatea rurală săracă poate face uz de personalitatea juridică dobândită potrivit art. 2 alin. (2) numai în raporturile juridice născute în legătură cu realizarea unui proiect și cu întreținerea acestuia după încetarea finanțării Fondului. La închiderea proiectelor finanțate de Fond comitetul de întreținere a proiectului preia toate drepturile și este ținut de toate obligațiile comitetului de conducere a proiectului în ceea ce privește întreținerea bunurilor rezultate din executarea proiectului, executând totodată și ultimele acte de gestiune financiară ce constau în plata garanției de bună execuție a contractelor încheiate, din contul bancar deschis pentru proiectul finanțat de Fond.

(2) Proprietatea asupra obiectivelor rezultate din executarea proiectelor de mică infrastructură rurală revine, la data închiderii proiectelor, unităților administrativ-teritoriale, cu obligația întreținerii lor împreună cu comitetul de întreținere a proiectului.

Art. 5. — (1) După aprobarea de către Fond a cererii de finanțare membrii grupului productiv provenit dintr-o comunitate săracă, grup care a dobândit personalitate juridică potrivit art. 2 alin. (2), vor constitui, în vederea încheierii acordului de grant, o nouă persoană juridică în una dintre următoarele forme de asociere:

— cooperativă de consum constituită potrivit Legii nr. 109/1996 privind organizarea și funcționarea cooperativei de consum și a cooperativei de credit;

— societate agricolă constituită potrivit prevederilor titlului II din Legea nr. 36/1991 privind societățile agricole și alte forme de asociere în agricultură;

— asociație sau fundație constituită potrivit Ordonanței Guvernului nr. 26/2000 cu privire la asociații și fundații.

(2) În situația prevăzută la alin. (1) persoana juridică menționată la art. 2 alin. (2) încetează să ființeze, potrivit procedurilor stabilite de Fond.

(3) Proprietatea asupra bunurilor achiziționate în scopul executării proiectelor de activități generatoare de venit revine, la data închiderii proiectelor, persoanei juridice nou-constituite în condițiile alin. (1).

Art. 6. — Proprietatea asupra bunurilor achiziționate în scopul realizării proiectelor de servicii sociale comunitare revine, la data închiderii lor, organizațiilor intermediare definite la art. 2 alin. (1) lit. k), care au obligația să le utili-

zeze pentru aceleași scopuri pentru care au fost achiziționate.

Art. 7. — În situația în care nu sunt respectate prevederile acordului de grant Fondul va stabili procedurile ce reglementează retragerea sumelor din grant rămase în conturile bancare.

Art. 8. — (1) Fondul are ca scop contribuția la reducerea sărăciei, prin finanțarea de proiecte în comunitățile sărace beneficiare și pentru grupurile dezavantajate, creșterea capacităților manageriale locale, susținerea descentralizării administrative, creșterea capacității de organizare la nivel local.

(2) În vederea extinderii activității sale, utilizării experienței acumulate și completării resurselor financiare Fondul poate desfășura și alte activități în domeniul dezvoltării sociale, cum ar fi: instruire, asistență și consultanță.

(3) Finanțarea proiectelor prevăzute la alin. (1) se face pe baza ierarhizării, în funcție de criteriile de selecție și în limita fondurilor disponibile.

(4) Fondul se înființează pentru o durată inițială de 4 ani și reprezintă un program al Guvernului României, constituit cu susținerea financiară a organizațiilor financiare internaționale și a altor donatori din țară și din străinătate, a bugetului de stat și a bugetelor locale. Fondul își va continua activitatea, și după expirarea duratei inițiale, pe perioada în care dispune de resurse financiare.

Art. 9. — (1) În realizarea scopului său, Fondul adoptă reglementări proprii, în condițiile prevăzute de prezenta lege, opozabile numai persoanelor cu care intră în raporturi juridice. Aceste reglementări se vor referi la Manualul de operare al Fondului, Manualul procedurilor administrative și financiare, Ghidul pentru utilizarea tehnologiilor adecvate pentru proiectele de infrastructură, Ghidul facilitatorului, procedura de dobândire a personalității juridice, potrivit art. 2 alin. (2), precum și la alte asemenea reglementări, în funcție de necesități.

(2) Reglementările prevăzute la alin. (1) intră în vigoare la data publicării, în regim de gratuitate, în Monitorul Oficial al României, Partea I.

(3) În baza reglementărilor sale, Fondul își administrează propriul buget de venituri și cheltuieli.

Art. 10. — Pentru realizarea scopului său, Fondul își poate constitui, atunci când este cazul, sucursale fără personalitate juridică, la nivel zonal.

Art. 11. — Organizarea și funcționarea Fondului se caracterizează prin:

- autonomie administrativă, în condițiile prezentei legi;
- neimplicare politică.

Art. 12. — În activitatea sa Fondul promovează următoarele principii:

a) transparență în privința administrării bugetului de venituri și cheltuieli propriu;

b) alocarea de fonduri pe baza evaluării propunerilor de proiecte, în raport cu condițiile impuse de Fond;

c) orientarea resurselor către nevoile și cererile exprimate de grupurile din comunitățile rurale sărace și din grupurile dezavantajate;

d) participarea comunitară și parteneriatul;

e) asigurarea unui raport optim între costurile și eficiența proiectelor;

f) contribuția beneficiarilor și a organizațiilor intermediare, după caz, la realizarea proiectelor, prin aporturi în muncă, în natură și/sau în numerar.

CAPITOLUL II

Organizarea Fondului

Art. 13. — Organul de conducere al Fondului este consiliul director, alcătuit din 9 membri, după cum urmează:

- a) un reprezentant desemnat de primul-ministru;
- b) câte un reprezentant al Ministerului Muncii și Solidarității Sociale, Ministerului Lucrărilor Publice, Transporturilor și Locuinței, Ministerului Finanțelor Publice și al Ministerului Administrației Publice, desemnați de conducătorii instituțiilor respective;
- c) patru personalități publice recunoscute, din societatea civilă, care nu fac parte din organizații neguvernamentale participante la Fond, numite de către Președintele României.

Art. 14. — (1) Durata mandatului consiliului director este de 4 ani.

(2) Membrii consiliului director, prevăzuți la art. 13 lit. a) și b), sunt numiți prin hotărâre a Guvernului.

(3) În cadrul primei ședințe, membrii consiliului director fac propunerea pentru desemnarea președintelui acestuia, pe care o înaintează primului-ministru pentru aprobare.

Art. 15. — (1) Membrii consiliului director pot fi revocați de autoritatea care i-a numit, în următoarele situații:

a) au săvârșit fapte penale pentru care au suferit condamnări definitive sau orice alte fapte de natură să afecteze autoritatea Fondului;

b) se află într-o situație de conflict de interese cu Fondul;

c) nu promovează principiile prevăzute la art. 12.

(2) De asemenea, pot fi revocați membrii consiliului director desemnați de autoritățile prevăzute la art. 13 lit. a) și b), în cazul în care și-au pierdut calitatea în temeiul căreia au fost propuși de către aceste autorități.

(3) Existența uneia dintre situațiile care determină revocarea membrilor consiliului director se constată în baza sesizării acestuia, a autorităților prevăzute la art. 13 lit. a) și b) sau prin actul de control al organelor prevăzute la art. 40.

Art. 16. — (1) Consiliul director se întrunește în ședințe de lucru trimestriale și ori de câte ori este nevoie.

(2) Pentru participarea la ședințele consiliului director președintele și membrii beneficiază de o indemnizație lunară de cel mult 25% din indemnizația lunară a secretarului de stat. Pentru deplasările în interesul Fondului președintele și membrii consiliului director beneficiază de decontarea cheltuielilor de transport, cazare și diurnă în condițiile prevăzute de dispozițiile legale în vigoare pentru personalul din sectorul bugetar.

Art. 17. — Consiliul director coordonează și controlează întreaga activitate a Fondului. În acest scop, acesta exercită următoarele atribuții:

- a) stabilește strategia și politicile Fondului;
- b) urmărește concordanța și complementaritatea strategiei și politicilor Fondului cu strategiile și cu politicile sectoriale ale statului în domeniul combaterii sărăciei;
- c) adoptă reglementările Fondului;

d) aprobă bugetul de venituri și cheltuieli și raportul anual de activitate al Fondului, elaborate de directorul executiv, le prezintă primului-ministru și dispune publicarea lor, în regim de gratuitate, în Monitorul Oficial al României, Partea a IV-a;

e) urmărește complementaritatea proiectelor în raport cu proiectele inițiate de alte organizații și evitarea paralelismelor determinate de proiecte similare;

f) desemnează cenzori externi independenți, în vederea verificării situațiilor financiare ale Fondului, și primește rapoartele acestora;

g) aprobă înființarea de sucursale ale Fondului la nivel zonal;

h) desemnează subcomitete pe categorii de proiecte, formate din 3 membri ai consiliului director care fac recomandări privind aprobarea finanțării acestora;

i) aprobă finanțarea proiectelor rezultate în urma procesului de evaluare, la recomandarea subcomitetelor;

j) adoptă orice alte măsuri necesare pentru realizarea scopului Fondului.

Art. 18. — (1) Consiliul director se întrunește, în condițiile art. 16 alin. (1), la convocarea președintelui sau a unei treimi din membrii săi.

(2) Ședințele consiliului director sunt conduse de președinte sau, în absența acestuia, de către unul dintre membrii desemnați de președinte.

(3) Consiliul director adoptă hotărâri în prezența a cel puțin 7 membri, dintre care unul trebuie să fie președintele consiliului sau, după caz, un înlocuitor mandatat de către președinte.

(4) În situația în care, cu ocazia adoptării unei hotărâri, unul dintre membrii consiliului director știe că se află într-un conflict de interese, el este obligat să se abțină de la vot. Încălcarea acestei obligații poate conduce la revocarea sa și la anularea hotărârii adoptate.

(5) La ședințele consiliului director participă, în calitate de invitat, directorul executiv al Fondului.

(6) Consiliul director își aprobă propriile reglementări de organizare și funcționare.

Art. 19. — Activitatea curentă a Fondului este condusă de directorul executiv, numit de primul-ministru, la propunerea consiliului director și cu condiția îndeplinirii cerințelor de pregătire și de experiență profesională, impuse de natura activității Fondului.

Art. 20. — Directorul executiv al Fondului are următoarele atribuții:

a) conduce activitatea compartimentelor de specialitate ale Fondului;

b) supraveghează și îndrumă activitatea sucursalelor zonale ale Fondului;

c) asigură colaborarea Fondului cu autoritățile administrației publice centrale și locale, precum și cu organizațiile neguvernamentale;

d) asigură elaborarea rapoartelor și a oricăror alte materiale, inclusiv a bugetului de venituri și cheltuieli și a raportului anual de activitate, care se supun analizei și aprobării consiliului director;

e) aprobă, în limitele competenței stabilite de prezenta lege, eliberarea de fonduri bănești către sucursalele zonale ale Fondului;

f) informează periodic consiliul director asupra stadiului de implementare a proiectelor.

Art. 21. — (1) Directorul executiv este reprezentantul legal al Fondului în relațiile cu persoanele fizice și persoanele juridice, precum și în fața autorității judecătorești.

(2) Directorul executiv angajează și concediază, în condițiile legii și ale reglementărilor interne ale Fondului, personalul acestuia. De asemenea, încheie contracte civile cu colaboratori externi, în considerarea termenilor de referință aprobați de consiliul director, pe o durată determinată.

(3) Directorul executiv încheie orice fel de acte juridice circumscrise scopului Fondului și angajează patrimoniul acestuia, în conformitate cu reglementările aprobate de consiliul director.

Art. 22. — Organigrama Fondului este aprobată de către consiliul director, la propunerea directorului executiv.

Art. 23. — (1) Salariații Fondului sunt încadrați cu contract de muncă sau, după caz, prin convenție civilă de prestări de servicii.

(2) Structura personalului, drepturile și obligațiile acestuia, inclusiv sub aspectul nivelului salarizării, se stabilesc prin reglementările Fondului. Numărul maxim de posturi care se finanțează din sumele alocate de la bugetul de stat este de 32.

(3) În legătură cu gestionarea fondurilor bănești și a celorlalte bunuri din patrimoniul Fondului, oricare dintre persoanele prevăzute la alin. (1) poate fi subiect activ al infracțiunilor de serviciu sau în legătură cu serviciul.

CAPITOLUL III

Patrimoniul Fondului

Art. 24. — (1) La data constituirii Fondului, patrimoniul acestuia este alcătuit din:

a) dreptul de folosință asupra bunurilor puse la dispoziție de Regia Autonomă „Administrația Patrimoniului Protocolului de Stat“, potrivit prezentei legi;

b) dreptul de folosință asupra echipamentului de birou și de comunicații procurat din fonduri nerambursabile, provenite de la organisme financiare internaționale.

(2) Resursele financiare ale Fondului provin:

a) de la organisme financiare internaționale;

b) din donații ale persoanelor fizice și persoanelor juridice, din țară și din străinătate, și din sponsorizări, care pot fi utilizate în conformitate cu prevederile art. 26 alin. (1), precum și pentru extinderea modalităților de combatere a sărăciei;

c) din venituri financiare, constând în dobânzi la conturi curente și depozite ale Fondului, care vor fi utilizate exclusiv pentru finanțarea proiectelor;

d) din venituri proprii realizate din prestarea de servicii de instruire, asistență și consultanță în domeniul dezvoltării sociale, care vor fi utilizate pentru completarea fondurilor destinate acoperirii cheltuielilor de organizare și funcționare ale Fondului, precum și finanțării de proiecte;

e) de la bugetele locale, în limitele aprobate de consiliile locale sau de consiliile județene, după caz;

f) de la bugetul de stat, în limita echivalentului, în lei, a 12,1 milioane dolari S.U.A.

(3) Sumele care se acordă anual sub formă de transferuri de la bugetul de stat vor fi prevăzute în bugetul Ministerului Administrației Publice.

(4) Disponibilitățile Fondului se păstrează într-un cont deschis la o bancă și sunt purtătoare de dobândă.

(5) Pentru desfășurarea activității Fondului, în primele 3 luni de la înființare finanțarea cheltuielilor se asigură din bugetul de stat, pe seama Fondului de rezervă bugetară la dispoziția Guvernului, nivelul sumelor necesare urmând a fi aprobat prin hotărâre a Guvernului.

Art. 25. — Patrimoniul Fondului este administrat de directorul executiv, în conformitate cu regulamentul adoptat de consiliul director.

Art. 26. — (1) Resursele financiare ale Fondului sunt utilizate pentru:

a) finanțarea de proiecte;

b) acoperirea cheltuielilor proprii, impuse de buna funcționare a Fondului.

(2) Alocarea resurselor financiare ale Fondului de proiecte se face numai pe bază de selecție și concurs, potrivit reglementărilor adoptate de consiliul director.

(3) Plafoanele maxime ale contribuției financiare ale Fondului la realizarea proiectelor, precum și costurile eligibile sunt stabilite prin reglementări ale Fondului.

(4) Detalierea destinațiilor resurselor financiare ale Fondului este prevăzută în reglementările adoptate de consiliul director.

Art. 27. — Resursele Fondului nu pot fi utilizate pentru:

a) achiziționarea de terenuri și clădiri;

b) operațiuni speculative de orice tip;

c) achiziționarea de valori mobiliare;

d) construcții și amenajări pe terenul unor proprietari, persoane fizice sau persoane juridice cu scop lucrativ, altele decât cele care fac obiectul de preocupare al Fondului;

e) întreținerea și alte costuri ulterioare finanțării, necesare bunei funcționări a infrastructurilor rezultate ca urmare a executării proiectelor;

f) alte operațiuni prevăzute în reglementările adoptate de consiliul director.

CAPITOLUL IV

Funcționarea Fondului

SECȚIUNEA 1

Dispoziții generale

Art. 28. — (1) În demersul de finanțare a proiectelor, Fondul efectuează următoarele operațiuni:

a) promovarea și difuzarea informațiilor către public cu privire la propria activitate și la proiectele pe care le poate finanța, precum și facilitarea, la nivelul beneficiarilor în procesul de identificare și ierarhizare a nevoilor acestora și al elaborării proiectelor;

b) organizarea procesului de evaluare, selecție și aprobare a propunerilor de proiecte primite de la beneficiari;

c) încheierea acordului de grant cu reprezentanții beneficiarilor ori cu organizațiile intermediare, după caz;

d) organizarea programelor de instruire pentru reprezentanții beneficiarilor;

e) plata sumelor afectate realizării proiectelor;

f) monitorizarea, supravegherea și evaluarea executării proiectelor;

g) constatarea executării acordului de grant, prin expertiză financiar-contabilă independentă.

(2) Desfășurarea operațiunilor prevăzute la alin. (1) este stabilită în reglementările Fondului.

Art. 29. — În cursul efectuării operațiunilor prevăzute la art. 28, Fondul intră în raporturi juridice contractuale cu diferiți parteneri, cum sunt: agenți de piață, organizații neguvernamentale, autorități ale administrației publice locale și persoane fizice.

SECȚIUNEA a 2-a

Încheierea și executarea acordului de grant

Art. 30. — (1) Acordul de grant se încheie, în formă scrisă, între Fond, reprezentat de directorul executiv, pe de o parte, și reprezentanții beneficiarilor, în numele și pe seama acestora, pe de altă parte. În cazul grupurilor dezavantajate, acordul de grant se încheie între Fond, reprezentat de directorul executiv, pe de o parte, și organizația intermediară, în nume propriu și pe seama grupurilor, pe de altă parte.

(2) Conținutul-cadru al acordului de grant este stabilit prin reglementări ale Fondului.

Art. 31. — Plata grantului se face în lei, la termenele stabilite în acordul de grant, la cursul dolarului din ziua efectuării licitației valutare de către Fond.

Art. 32. — Utilizarea grantului în alte scopuri decât cele prevăzute în acordul de grant este interzisă și atrage desființarea acordului de grant, fără intervenția instanței judecătorești sau a celei de arbitraj, după caz.

Art. 33. — (1) Contractele dintre beneficiarii grantului și terți furnizori și prestatori de servicii se încheie în formă scrisă și constituie titluri executorii.

(2) Contractele prevăzute la alin. (1) trebuie să cuprindă mențiuni referitoare la acordul de grant, la grant și la implicarea Fondului.

(3) Pe bunurile rezultate din executarea contractelor prevăzute la alin. (1) furnizorul, antreprenorul și prestatorul de servicii au obligația să aplice, în orice formă și la vedere, emblema și celelalte semne distinctive ale Fondului, stabilite prin reglementările acestuia.

Art. 34. — Dacă în cursul executării acordului de grant se constată încălcări ale obligațiilor contractuale sau nesocotiri ale dispozițiilor prezentei legi și ale prevederilor din reglementările Fondului, acesta poate proceda la rezilierea acordului de grant, fără intervenția instanței judecătorești sau a instanței de arbitraj.

CAPITOLUL V

Dispoziții finale

Art. 35. — În termen de 10 zile de la data intrării în vigoare a prezentei legi, Regia Autonomă „Administrația Patrimoniului Protocolului de Stat” va pune la dispoziție Fondului un imobil adecvat pentru instalarea sediului acestuia, inclusiv mobilierul necesar.

Art. 36. — Pe toată perioada inițierii, elaborării, evaluării, selecției, aprobării și realizării proiectelor, beneficiarii, respectiv reprezentanții acestora, și facilitatorii ori organizațiile intermediare, după caz, au dreptul la asistență

juridică gratuită din partea autorităților administrației publice locale de pe raza județului, indiferent de nivelul ierarhic al acestora, pentru pregătirea și încheierea oricăror acte juridice aferente prezentării unui proiect spre finanțare de către Fond.

Art. 37. — Comitetul de conducere al proiectului organizează și conduce contabilitatea drepturilor și obligațiilor patrimoniale în partidă simplă, în conformitate cu prevederile Legii contabilității nr. 82/1991*), cu modificările ulterioare, cu avizul Ministerului Finanțelor Publice.

Art. 38. — În termen de 15 zile de la data intrării în vigoare a prezentei legi, vor fi numiți membrii consiliului director, precum și directorul executiv al Fondului.

Art. 39. — În termen de 90 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei legi, consiliul director va adopta reglementările Fondului, va aproba organigrama acestuia și va proceda la angajarea personalului necesar desfășurării activității.

Art. 40. — (1) Organele abilitate prin lege efectuează controlul asupra modului în care sunt utilizate sumele corespunzătoare finanțării Fondului, provenite de la bugetul de stat, bugetele locale și din împrumuturi acordate statului român de organisme financiare internaționale.

(2) Membrii consiliului director, directorul executiv și personalul Fondului nu răspund pentru acțiunile sau inacțiunile beneficiarilor de granturi care încalcă reglementările Fondului, după probarea respectării de către Fond a prevederilor acordurilor de grant încheiate, respectiv sistarea finanțării proiectului și/sau aplicarea legislației în materie.

Art. 41. — (1) Sumele provenite din împrumuturi, contractate de statul român cu organisme financiare internaționale și utilizate pentru finanțarea Fondului, în vederea realizării scopului acestuia, reprezintă angajamente și responsabilități ale statului român și se rambursează de către Ministerul Finanțelor Publice.

(2) Sumele prevăzute la alin. (1) se vor pune la dispoziție Fondului, pe tranșe, la solicitarea consiliului director.

Art. 42. — La încetarea duratei de funcționare, resursele financiare neutilizate ale Fondului se fac venit la bugetul de stat.

★

NOTĂ:

Redăm mai jos art. II din Ordonanța Guvernului nr. 120/2000:

„Art. II. — (1) Pentru proiectele de activități generatoare de venit, aflate în curs de finanțare la momentul intrării în vigoare a prezentei ordonanțe, înaintea închiderii lor, membrii grupului productiv provenit dintr-o comunitate săracă, grup care a dobândit personalitate juridică în baza prevederilor art. 2 alin. (2) din Legea nr. 129/1998, pot constitui, potrivit procedurilor stabilite de Fond, o nouă persoană juridică în una dintre formele de asociere prevăzute la art. 2^{3**}) alin. (1) din Legea nr. 129/1998, astfel cum a fost modificată și completată prin prezenta ordonanță.

*) Legea contabilității nr. 82/1991 a fost republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 629 din 26 august 2000.

***) Art. 2³ a devenit în forma republicată art. 5.

(2) Proprietatea asupra bunurilor rezultate în urma executării proiectelor de activități generatoare de venit, finanțate de Fond, revine, cu obligația asigurării întreținerii acestora, persoanei juridice nou-constituite în condițiile alin. (1). În această situație, persoana juridică prevăzută la art. 2 alin. (2) din Legea nr. 129/1998 încetează să ființeze, potrivit procedurilor stabilite de Fond.

(3) În situația în care membrii grupului productiv provenit dintr-o comunitate săracă nu se constituie într-o nouă persoană juridică potrivit alin. (1), proprietatea asupra bunurilor rezultate în urma executării proiectelor finanțate de Fond revine unităților administrativ-teritoriale sau unităților de interes public local, cu avizul Fondului.“

★

RECTIFICĂRI

În Hotărârea Guvernului nr. 465/2000 privind acordarea cetățeniei române unor persoane, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 273 din 16 iunie 2000, se face următoarea rectificare:

— la nr. crt. 200 din lista-anexă, în loc de: „...1953...” se va citi: „...1963...”.

★

În Hotărârea Guvernului nr. 775/2002 privind acordarea cetățeniei române unor persoane, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 573 din 2 august 2002, se fac următoarele rectificări:

— la nr. crt. 15 din lista-anexă, în loc de: „Hourane” se va citi: „Khalil”;

— la nr. crt. 39 din lista-anexă, în loc de: „Ferahnaz” se va citi: „Farahnaz”;

— la nr. crt. 98 din lista-anexă, în loc de: „Maher” se va citi: „Mahaer”.

★

În anexa la Ordinul ministrului agriculturii, alimentației și pădurilor nr. 257/2002 pentru aprobarea Regulamentului privind organizarea controlului de calitate și fitosanitar la importul și exportul semințelor și materialului săditor, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 627 din 23 august 2002, se fac următoarele rectificări:

— la art. 27, în loc de: „...inspectorului de carantină fitosanitară vamală...” se va citi: „...inspectorului de carantină fitosanitară...”;

— la art. 28, în loc de: „...inspectorul de carantină fitosanitară vamală...” se va citi: „...inspectorul de carantină fitosanitară...”.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, str. Izvor nr. 2–4, Palatul Parlamentului, sectorul 5, București, cont nr. 2511.1—12.1/ROL Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București și nr. 5069427282 Trezoreria sector 5, București (alocat numai persoanelor juridice bugetare).

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1, bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 411.97.54, tel./fax 410.77.36.

Tiparul : Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, tel. 490.65.52, 335.01.11/2178 și 402.21.78, E-mail: ramomrk@bx.logicnet.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro